

Saako uskova tehdä syntiä?

Room. 6:15-23

15. Miten siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia? Emme tietenkään!

16. Ettekö tiedä, että ketä palvelemaan ja tottelemaan te antaudutte, sen orjia te olette: **joko synnin orjia kuolemaksi tai kuolaisuuden vanhurskaudeksi?**

17. Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin orjia, olette tulleet **sydämestänne kuuliaisiksi sille opetuksen muodolle**, jonka johtoon teidät on annettu,

18. ja että **synnistä vapautettuina** teistä on tullut **vanhurskauden palvelijoita**.

19. Puhun inhimillisellä tavalla teidän **lihanne heikkouden tähden**. Samoin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja

laittomuuden orjiksi laittomuuteen, **antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen.**

20. Kun olitte synnin orjia, olitte vapaita vanhurskaudesta.

21. Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, mitä nyt häpeätte, sillä sen loppu on kuolema.

22. Mutta nyt, kun te olette synnistä vapautettuja ja teistä on tullut **Jumalan palvelijoita**, teidän **hedelmänne on pyhitys**, ja sen **loppu on iankaikkinen elämä.**

23. Sillä **synnin palkka on kuolema**, mutta **Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.**

Saako uskova tehdä syntiä?

Kun Uusi testamentti toistamalla toistaa, että Jeesus on tullut pelastamaan syntisiä ja antaa kaikki synnit anteeksi ihmiselle, joka tunnustaa syntinsä ja kääntyy Jeesuksen puoleen, monet ovat syyttäneet Kristus-uskoa synnin vähättelystä tai jopa vääryyden suosimisesta. Kun vielä Roomalaiskirjeen 5. luvun lopussa on suuri lause: *Missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi*, (5:20) ei ole ihme, että Paavalin oli pakko ottaa kantaa tähän väärinkäsitykseen. Kuudennen luvun alussa hän kysyi: "Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi?" Perusteltuaan jyrkän kielteistä vastaustaan Kristukseen Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen liittäväällä kasteella hän toistaa kysymyksen: *Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia?* (15) Jälleen hän vastaa itse: "Emme tietenkään!"

Kysymyksen tekee kipeäksi se, että moni uskova on hyvinkin pian uskoon tulonsa ja Jeesuksessa kokemansa täydellisen anteeksiantamuksen tuottaman ilon ja rauhan jälkeen langennut taas johonkin syntiin, joka kerta heitolla vie häneltä omantunnon rauhan ja ilon. Moni onkin siinä tilanteessa pettyneenä joutunut kysymään, enkö enää olekaan uskova, kun lankesin samaan syntiin, jonka olin juuri saanut anteeksi.

Syntiin langenneen uskovan salakuopat

Tässä tilanteessa on kaksi salakuoppaa, joihin Sielunvihollinen haluaa ihmisen syöstä. Toinen on se, että vasta uskoon tullut lähtee hirvittäväällä lain pingotuksella taistelemaan syntiä vastaan. Hän kyllä palaa toistuvasti tunnustamaan syntinsä Jeesukselle, mutta yrittää sitten omassa voimassaan päästä eroon entisistä syntitottumuksistaan. Hänen elämänsä muodostuu jatkuvaksi vuoristoradaksi. Välillä ollaan uskossa ja langettua syntiin taas ei. Sitten taas yritetään aloittaa alusta. Moni vilpittön väsyä tässä lainalaisessa pinnistelyssä ja ponnistelussa ja saattaa lopulta antaa synnille periksi ja luisua pois Herran tieltä.

Toiset taas saattavat sortua päinvastaiseen salakuoppaan, josta Paavali nyt varoittaa meitä. Aikansa lankeemustensa kanssa taisteltuaan uskoon tullut saattaa tulla siihen lopputulokseen, että hänellä ei ole mitään mahdollisuuksia selvitä vapaaksi syntisyydestään, mutta koska Jumalan armo on Kristuksessa ylenpalttisen suuri, hän tulee siihen lopputulokseen, että eli hän nyt miten tahansa, armo riittää. Ei lopultakaan ole mitään väliä sillä, miten uskovana vaelttaa.

Olen aika äkkipikainen ihminen. Muistan kuinka purin suuttumustani lapseeni, joka oli sanonut jotain pahaa. Annoin oikein kunnan tukkapöllyt tai jopa vitsaa. Pian kuitenkin kaduin kohtuutonta reaktiotani lapselleni. Pyysi sitten anteeksi ja sain kuulla lapseltani sanat: ”Saat anteeksi!” Mutta juuri nuo sanat mursivat sydämeni ja päätin, etten enää tekisi noin väärin lastani kohtaan. Aidon anteeksiantamuksen osakseen saanut ei halua enää toistaa samaa rikkomustaan.

Synnille kuollut

Luvun alkuosassa keskityimme tarkastelemaan kristillisen kasteen luonnetta, mutta katsomme sitä nyt alun kysymyksen kannalta: *Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia?* Jakeessa 2 sanotaan: *Me olemme kuolleet synnille.* Käytetty verbimuoto on kertakaikkista tapahtumaa osoittava alkukielen *aoristi*. Kysymys ei siis ole kuoleman prosessista vaan yhdellä kertaa ja lopullisesti tapahtuneesta kuolemasta. Milloin siis sinä kuolit synnille? Se tapahtui, kun sait kasteen ja Pyhän Hengen, siis silloin, kun ensi kertaa parannuksessa käännyit luottamaan Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa tapahtuneeseen sovittukseen. On erittäin tärkeätä tiedostaa, että synti ei kuollut, vaan sinä itse kuolit synnille. Synti siis elää ja voi hyvin sinun syntisessä lihassasi, mutta koska menneet, nykyiset ja tulevat syntisi on Jeesuksessa saaneet tuomionsa ja rangaistuksensa ristiin puulla, synti ei kykene enää syyttämään sinua. Olet Jumalan silmissä aivan todellisesti vanhurskas ja täyden suosion ja armon alla.

Suhteesi syntiin ennen pelastumista?

Millaisessa suhteessa syntiin olit ennen kuin tulit uskoon Jeesukseen? Synti hallitsi sinua, synti toi elämäsi syyllisyyden ja kuoleman. Olit synnin orja ja Saatanan valtakunnassa, hänen hallitsemanaan.

Mitä pelastuksessa tapahtui?

Mitä sitten pelastuksessa tapahtui? Sinut siirrettiin pimeydestä valkeuteen, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Syyllisyyden sijasta pääsit osalliseksi Kristuksen vanhurskaudesta, siirryit kuolemasta elämään, vanhasta uuteen. Pääsit Jumala vihan alta Hänen armonsa alle, tuomiosta laupeuteen. Synnin orja pääsi vapaaksi. Pyhä Henki tuli sydämeesi ja Jeesus Hänessä. Sinut liitettiin Jeesukseen. Hänen kuolemansa syntiesi tähden tuli sinun kuolemaksesi, synnin rangaistus otettiin sinulta pois. Hänen ylösnousemuselämänsä tuli sinun elämäksesi.

Uudestisyntymisessä, Pyhän Hengen saamisessa, ei ole ensi sijassa kysymys kokemuksesta niin kuin vanhurskauttamisenkaan ei ole meidän kokemuksemme. Jumala luki meille Kristuksen vanhurskauden todellisesti. Se on tosiasia sen kohdalla, joka on tullut uskoon. Meitä ei ole vain armahdettu – ja sehän voi toki olla voimakas kokemus – vaan olemme aivan uudessa asemassa syntiin nähden. Synti ei voi enää meitä syyttää. Se ei voi meitä enää hallita. Kuolemakaan ei meitä enää kauhistuta. Me kuolimme, elämämme syntiin nähden päättyi. Me nousimme kuolleista

elääksemme nyt Jeesukselle. Näin ollen on luonnollista, että me, jotka ennen pelastumista rakastimme syntiä alamme nyt vihata sitä.

Amerikan sisällissota esimerkkinä

Amerikan sisällissodassa oli kysymys orjien vapauttamisesta. Kun kongressi ja senaatti hyväksyivät orjien vapautuksen orjuutta ajavien etelävaltioiden ja pohjoisvaltioiden välille syttyi sota, jonka pohjoisvaltiot voittivat. Voitto pani voimaan orjien vapautuksen. Kerta heitolla kaikki orjat olivat saaneet vapaan aseman. Mutta vielä sata vuotta myöhemmin monet mustat elivät ikään kuin olisivat olleet yhä orjia. He eivät osanneet tai kyenneet tekemään johtopäätöksiä vapautuksestaan.

Aivan vastaavasti Jeesus sai voiton synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ristillä ja ylösnousemuksen sovituksessa, mutta silti moni uskoon tullut ei osaa tehdä asiasta oikeita johtopäätöksiä. Sinä et ole enää synnin etkä Saatanan orja, sinut on siirretty Jumalan valtakuntaan. Tee siitä oikeat johtopäätökset: *Samoin pitäkää tekin itsenne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.* (5:11) Uskovan tulee ajatella itsestään ja asemastaan oikein. Silloin siitä on mahdollista tehdä myös tarvittavat johtopäätökset päivittäiseen vaellukseen.

Tee johtopäätökset!

Uskoon tullessa meidän on tiedostettava, että olemme vapaita. Meidän ei enää tarvitse palvella syntiä ja Saatanaa. Meidät on pelastettu selkeää päämäärää varten. Me saamme elää uutta elämää, ei enää vanhaa entistä. Ruumiimme on nyt tarkoitettu kirkastamaan Jumalaa, elämään Jeesuksen kanssa.

Tiedosta kuka olet! Tunne asemasi. Olet vapaa. Anna ruumiisi Jumalan käyttöön, sillä olet jo Hänen. Herra kykenee viemään hyvän työnsä meissä, mutta juuri siksi meidän ei pidä potkia Häntä vastaan. Joka tapauksessa Herra kykenee viemään omansa lopulliseen voittoon.

Uskoon tullessa tulee kasvaa Jeesuksen tuntemisessa. Siinä ei ole kysymys niinkään kokemuksesta vaan vaeltamisesta sen asemaan mukaan, mihin hänet on asetettu. Pyhitys eli kasvu ja vaellus Kristuksessa on tulemistasi siksi, mitä jo olemme Hänessä asemamme puolesta.

Entä meidän syntimme ja lankeemuksemme?

Entä meidän syntimme ja lankeemuksemme uskovina? Kristityn vaellus on kuin nousua vuorelle kapeaa polkua, elämän tietä kulkien. Polulla hän saattaa kompastua ja langeta, mutta se ei tarkoita, että hän vierisi vuoren juurelle. Ei, hän nousee siitä samasta paikasta ja jatkaa matkaansa. Toinen kuva uskovan lankeamisesta syntiin on valtamerialuksen kannella kulkeva ihminen. Hän saattaa kompastua, mutta nousee jälleen. Hänen lankeamisensa ei tarkoita sitä, että hän putoisi laivasta mereen. Laiva on Jeesuksessa saatu pelastus, joka vie kohti kirkkauden satamaan. Perille pääsy ei ole kiinni siitä, miten kannella kulkeminen edistyy, vaan siitä, että laiva vie perille.

Uskovassa asuu edelleen syntinen liha eli syntinen luonto samalla kun hänessä asuu myös Pyhä Henki. Syntinen liha ei ole yhtään vähemmän syntinen kuin ennen pelastumistamme, mutta ratkaiseva ero on siinä, ettemme enää ole synnin vallassa.

Ruumiissamme asuu yhä synti, mutta todellinen minämme on yhtä Jeesuksen kanssa. Siksi voimme saamme antaa ruumiimme ja jäsenemme Jumalan käyttöön.

Valitse kuuliaisuus!

Ennen pelastumistamme meillä ei ollut mitään vapautta. Olimme synnin orjia. Mutta Kristuksessa olemme saaneet uuden vapauden. Nyt voimme valita kuuliaisuuden Jumalan sanan kehotuksille, koska Pyhä Henki antaa voiman niiden noudattamiseen. Mutta koska lihassamme asuu myös synti, voimme antaa myös sen ylykkeille periksi ja langeta syntiin.

Puhun inhimillisellä tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Samoin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden orjiksi laittomuuteen, antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen. (19)

Jos ja kun uskova lankeaa syntiin, hän ei jää siihen, vaan Pyhän Hengen valaisevan omantunnon kehotuksesta hän kääntyy parannuksessa Jeesuksen puoleen tietoisena Jumalan sanan lupauksista:

Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:9)

Toistuvasti hän palaa Jeesuksen luokse ja antautuu uudestaan kuuliaisuuteen, joka johtaa hänet vanhurskaaseen elämäntapaan.

Pyhitys

Mutta nyt, kun te olette synnistä vapautettuja ja teistä on tullut Jumalan palvelijoita, teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. (22)

Mitä siis on vanhurskaaksi luetun ja uudestisyntymisessä Pyhän Hengen saaman uskovan pyhitys? Kun vanhurskautus ja uudestisyntyminen ovat kertakaikkisia tapahtumia, pyhitys on jatkuvaa elämää Jeesuksen yhteydessä Jumalan kunniaksi. Jeesus kuvaa sitä näin:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja se tapahtuu teille. Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (Joh. 15:4-8)

Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä."* Sanat ovat kehoitus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme. Kehotusta: *"Pysykää minussa"* ja lupausta: *"niin minä pysyn teissä"*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnastamme, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä Pyhä Henki ja Hänessä Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rinnakkaisilmiöstä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi Testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

"Helpon" pyhityksen harha

On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti: "Anna vain kaikki ongelmasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!"

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei totisesti onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Mutta Hän ei sano: "Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään" vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisuus on meidän tekemistämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.

"Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää." (Room. 8:13)

Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisuus ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on totisesti voimallinen. Kristillisuus on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Raamatun kehotukset uskoville

Raamattu on täynnä kehotuksia uskoville. *"Kuolettakaa Hengellä lihan teot!" "Paetkaa haureutta ja epäjumalanpalvelusta!" "Puhdistautukaa kaikesta sydämen ja mielen saastutuksesta!"* Nämä ja lukemattomat muut kehotukset ovat äärettömän raskasta lakia sille, jolla ei ole Pyhää Henkeä. Mutta niissä, joissa Pyhä Henki asuu, Herra vaikuttaa noiden kehotusten kautta halua toimia Sanan mukaan ja totuuden mukaista toimintaa syntisen luonnon vastustuksesta huolimatta. Herra ei kuitenkaan vaikuta sydämissämme tahtoa ja tekemistä ikään kuin suoraan vaan epäsuorasti Sanan kautta.

Raamatussa ei ole yhtään kohtaa, jossa meitä kehoitettaisiin tuomaan meitä masentavat synnit rukouksessa Herralle pyytäen, että Hän vapauttaisi meidät niistä, ja sitten luottamaan uskossa siihen, että Hän myös niin tekee. Ei, vaan sille, joka on varastanut ja tunnustanut sen ja saanut anteeksi Golgatan veressä annetaan kehoitus lopettaa varastaminen ja antaa omastaan pois: *"Ennen varastanut älköön enää varastako, vaan tehkoon työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä on hyvää, että hänellä olisi, mitä antaa puutteessa olevalle."* (Ef. 4:28)

"Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi." (1 Piet 1:14-15)

Tajua kuka olet ja luovu tekemästä pahaa! Tee johtopäätökset siitä, mitä pelastettuna olet Kristuksessa. Herra tekee työtään kehottamalla ja varoittamalla sanansa kautta.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutamme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täytyä turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Pyhityksen voima

Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksiantamuksen, kuului: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehoituksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdollottoman mahdolliseksi.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden testamentin kehoituksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman sii-

hen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistaneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Kristuksessa pysyminen

Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemistä, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja hallitsee sanan kautta, on pyhityksessä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhyydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Pyhityselämässä tulemme näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Pyhityksen päämäärä

... teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. (22)

Pyhitys alkaa uudestisyntymisestä ja jatkuu aina ruumiin ylösnousemukseen asti. Silloin pääsemme lopullisesti vapaaksi syntisestä lihastamme ja pääsemme täydelliseen Isän ja Jeesuksen tuntemiseen. Jeesus itse määrittelee iankaikkisen elämän ei vain pituudeltaan päättymättömäksi olemassaoloksi vaan laadultaan näin:

Iankaikkinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan tosi Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka sinä olet lähettänyt. (Joh. 17:3)

Ihmiselle ei voi olla mitään ihanampaa ja suuremmoisempaa kuin päästä katselemaan Jeesusta kasvasta kasvoihin ja maistaa Isän ja Hänen rajatonta rakkautta. Siihen päästyään hän ei halua milloinkaan siitä pois. Se on ihmeellistä armoa, joka synnyttää loputtoman ja aina uuden ylistyksen Herralle. Kunpa pääsisimme jo pian. "Ilman pyhitystä ei kukaan voi nähdä Herraa" toteaa Heprealaiskirjeen kirjoittaja. Pyhitys on Jumalan armotyö ja sen tarkoitus on antaa kiitos ja kunnia Jumalalle.

Herra vie omansa puhdistavassa ja pyhittävässä työssään usein ahjoon, jossa Hän irrottaa meistä likaa ja kasvattaa meitä syvemmin tuntemaan itseään. Siitä esimerkiksi pastori Itoon kertomana.

Uskollisuutta vastoinkäymisissä – pitkä odotus

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnä olevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Avioituttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaoilta:

- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttönsä. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saatuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:

- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?”

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.

- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenlaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?

Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.

- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.

Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaajat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairavuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso i edessäni.

Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:

- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Entä sinä?

Oletko sinä päässyt jo tuntemaan Jeesuksen omana Herranasi ja Vapahtajanasi? Ellet, sinua Herra kutsuu tänään todelliseen vapauteen, jossa sinun ei enää tarvitse olla omien syntiesi orja ja himojesi heiteltävänä. Saat Jumala Pyhän Hengen ja voiman, jolla voit vaeltaa uutta elämää Jeesuksen kanssa aina iankaikkiseen kirkkaiden valtakuntaan asti. Käänny siksi Herran puoleen, tunnusta syntisi ja anna Hänen ottaa elämäsi ohjat käsiinsä!

Jos jo tunnet Herran Jeesuksen, annan Hänen kuljettaa sinua yhä syvemmälle Hänen tuntemiseensa, niin että voit entistä enemmän kuuliaisena Hänelle kirkastaa Jumalan armoa, jonka sait osaksesi pelastuksessasi.